

Moscú i d'intervenir directament en l'aferr. I la intervenció dels Estats Units no expressa altra cosa que la impotència del govern de Jelstin, que va tirant a cegues amb iniciatives com la llei de repressió de la criminalitat. Una llei que vulnera principis constitucionals bàsics i que, curiosament, ha estat rebutjada pels demòcrates i els comunistes, alhora que ha rebut ple suport de l'extrema dreta de Jirinovski.

Però comparar, com s'ha arribat a fer, el Moscou dels anys 90 amb el Chicago dels anys 30 no té cap sentit. La màfia nord-americana d'aquells temps estava molt ben estructurada i, per tant, localitzada. L'estat, per la seva banda, era sencer i podia disposar de tot el seu potencial de repressió. A la Rússia d'ara, en canvi, l'estat no existeix i la trama d'institucions que

intenten de fer-ne el simulacre es troben immerses en la corrupció i, per tant, contaminades, "mafiatitzades". Així mateix, allò que en diem màfia russa ja no està organitzada en les "dotze famílies" dels temps de Brèjnev, amb alguns dels seus capos amb escó al Comitè Central. Ara la màfia és una galàxia o, millor, una nebulosa de milers de criminals: des dels qui extorsionen els venedors ambulants i els quiosquers, fins als grans "holdings" financers, sense oblidar els qui concentren els esforços en el comerç nuclear.

Els estudis sociològics no gosen fer grans afirmacions, però els càlculs aproximats diuen que el 49% de l'actual elit empresarial russa és formada per la *nomenklatura* comunista reciclada i que el 51% restant és un espai fosc, on cada dia

es perfila de manera més nítida el poder dels grups criminals. A Rússia els economistes ja han començat a utilitzar conceptes com "acumulació criminal de capital" o de "capital criminal".

Un procés que va desencadenar Gorbaxov amb el seu reformisme tímid i caòtic i que va consagrar el "pare del capitalisme rus", legor Gaidar amb la seva política ultraliberal de camp qui pugui. Ara Gaidar, horroritzat per l'ascens del feixisme, diu que el pitjor que podria passar a Rússia seria "l'aliança entre l'extrema dreta nacionalista, la *nomenklatura* i la burgesia". Un cop més, Gaidar ha confós el desig i la realitat i ha parlat de burgesia allí on simplement havia d'haver dit màfia, la que ell va ajudar a créixer. **Llibert Ferri**

El nou Parlament Europeu

Ernest Udina fa una anàlisi de la nova composició del Parlament Europeu, més fragmentada i amb uns reptes competencials que han de donar-li credibilitat.

El nou Parlament Europeu no ofereix, en la seva composició en escons, grans diferències respecte a l'anterior. Els dos grans grups que sempre n'han estat l'eix decisiu, el socialista (199 escons) i democristià (148), tenen el 61% dels escons —el 70% en el Parlament anterior—. Però si hi sumem el grup liberal, en majoria partidari de la unió federal europea, arriben al 69% (392 escons de 567).

Més significatiu que no pas aquesta baixa és l'augment dels europeus indefinits i dels contraris a Maastricht. En el primer cas es destaca Forza Italia de Berlusconi (27) i la Lliga Nord italiana (6) i, en el segon, els francesos de De Villiers (13) i els danesos (5) contra el Tractat de la Unió. Aquests tres grups superen els 48 escons del grup liberal.

Paral·lelament, hi ha hagut, en les eleccions del 9 i 12 de juny, un augment de diverses dretes. Però el temor d'una creixença significativa dels neofeixistes no s'ha complert. L'entrada dels 11 *misinos* italians es compensa amb la desaparició dels neonazis alemanys i una baixa del 2% de Le Pen, si bé hi ingressa un diputat ultradretà belga.

Serà, doncs, un Parlament més fragmentat, però el seu funcionament no es

Parlament Europeu. Ara comença una nova legislatura, clau per a la UE.

veu gens compromès, gràcies als dos terços llargs d'escons dels tres grups principals. El problema no és tant aquesta nova composició com el fet de comprovar, per quarta vegada consecutiva des que el 1979 hi hagué les primeres eleccions per sufragi universal, que els problemes inte-

riors de cada país pesen molt més a l'hora del vot que no pas les opcions europees.

Aquesta realitat té una lògica: els electors saben que, a diferència de les legislatives del seu país, en el cas de les europees no voten per formar un govern. Encara més: els poders del Parlament Europeu són molt minsos. En la nova legislatura, tindrà les noves capacitats de confirmar el nomenament del president de la Comissió, de col·legiar-se amb el Consell de Ministres, de prendre iniciatives en polítiques comunitàries. No són, ni de lluny, competències desdenyables, però no són suficients per a motivar un vot directe que té resultats indirectes. El "dèficit democràtic" repercuteix lògicament en les urnes.

En el lleuger augment de participació a Europa —respecte al 55% de les eleccions del 89— hi han pesat més les situacions polítiques interiors (especialment a la Gran Bretanya, Itàlia i Espanya) que no pas els programes europeus de cada grup. Tot i així, els nous poders de l'Europarlament inicien una nova etapa.

El Parlament Europeu sempre ha estat un motor de la consciència europea. Del seu ambició projecte d'unió, inspirat a l'inici dels 80 per Altiero Spinelli, n'han vingut les dues grans passes del 86 i del

94, l'Acta única i el Tractat de la Unió. El repte ara, quan Europa es troba en la cruïlla definitiva: una simple zona de lliure canvi o la unió política, és d'elaborar una Constitució Federal Europea.

Encara és potser massa aviat per a fer aquest pas definitiu, que després haurien d'aprovar els estats. Però les forces majoritàries del Parlament es veuran obligades a fer que la construcció europea recuperi

la seva credibilitat, més encara quan es comença a veure una sortida de la crisi econòmica. Perquè, sempre que hi ha hagut crisi econòmica, la construcció europea s'ha aturat.

Ernest Udina

Galeria de patibularis

Tot coincidint amb el rebombori que han originat les declaracions de Vicent Sanz, Manuel S. Jardí fa un repàs dels principals casos de corrupció de PP i UV.

Les gravacions del "Cas Naseiro" no solament van posar de relleu les intencions de l'actual i ocasional dirigent del partit Popular, Eduardo Zaplana, que participava a l'ex-regidor de l'Ajuntament de València Voro Palop el seu ferm propòsit de fer-se ric. Aquell testimoni on Zaplana confessava que li calia un cotxe amb moltes vàlvules i molts diners per a viure, perquè estava arruïnat, va determinar, també, el relleu generacional de la dreta casolana, que fins aquell moment conservava uns costums successoris basats en la tradició i la lleialtat al règim. Per entendre'ns, hi havia Fraga i gent de confiança, com Rosendo Naseiro o el mateix Àngel Sanchis Perales. I quan Sanchis Perales (Àngel) ballava tangos a l'Argentina, la família s'ocupava de tenir-lo al corrent sobre el galliner local. Així, Rafael Sanchis era regidor de l'Ajuntament de València, i Salvador Sanchis, ocupava escó a les Corts Valencianes. La retirada de la vella guàrdia també va reduir la presència del terç familiar a les institucions, que ara mateix, gràcies als escàndols i als procediments judicials, semblen ocupar, els conservadors, com un intermediari entre la política i el cadafal. Repassem la nòmina dels populars.

Zaplana. L'encarregat de la confraria. Diputat autonòmic i alcalde de Benidorm després que la regidora trànsfuga Maruja Sánchez passara a formar part del seu patrimoni (polític si més no). No admet una auditoria per investigar els comptes del festival de Benidorm. Els socialistes locals l'acusaven que la major part dels "vigilants de la platja" pertanyien al PP. Té col·locat el sogre a la Sindicatura de Greuges. **Vicent Sanz.** L'estrella errant. Diputat autonòmic, de moment. La seua ambició pot omplir el cementeri polític i qui sap si alguna presó. Va contribuir a l'execució política del seu ex-cap, **Pedro**

Eduardo Zaplana. Futur candidat a la Generalitat valenciana.

Agramunt, senador, diputat autonòmic i implicat en una prima única no declarada fiscalment. **Vicent Pérez Devesa.** Tinent d'alcalde de Zaplana i diputat autonòmic. Implicat en un presumpte delicte fiscal d'ocultament de set milions de pessetes a Hisenda. **Pedro Hernández Mateo.** Diputat autonòmic i alcalde de Torrevella. L'han denunciat per prevaricació, a causa d'haver cobrat durant tres anys el quilòmetratge dels seus desplaçaments a les Corts quan viatjava en el cotxe oficial i l'Ajuntament ho pagava tot. Esquerra Unida l'acusa de connivència amb empresaris de la construcció. **Luis Fernando Cartagena.** Alcalde d'Oriola i diputat al Congrés. El jutge de delictes monetaris Manuel Moreiras l'ha implicat en la possessió de 344 milions en primes úniques al Banc de Santander. L'oposició també li investiga possibles irregularitats urbanístiques.

Manuel Ortuño, advocat i diputat autonòmic que encara no ha perdut els hàbits d'ex-legionari. Un jutge el va condemnar a un mes d'arrest menor, multa de 100.000 pessetes per desacatament i unes altres 250.000 d'indemnització a l'alcalde d'Albatera. **Vicent Aparici.** Diputat autonòmic i regidor de la Vall d'Uixó. El 4 de juliol és la vista judicial on haurà de comparèixer. L'han processat per falsetat en documents mercantils i apropiació indeguda. El fiscal li demana 5 anys de garjola. L'alcalde de València, **Rita Barberà,** diu que no percep nòmina de les Corts com a parlamentària, però ja ha cobrat 2,5 milions de pessetes.

Unió Valenciana també compta amb exemples il·lustratius sobre el cultiu dels interessos més desinteressats. **Manuel Giner Miralles.** Diputat autonòmic fins la setmana passada, en què va recordar –amb onze anys de retard– que podia incórrer en incompatibilitats pel fet de dirigir un *holding* de clíniques privades i mantenir concerts amb l'administració. **Filiberto Crespo.** Arquitecte. Ha llançat més ciment al Mediterrani que l'exèrcit alemany quan intentava contenir els desembarcaments aliats. El seu lema, "tot camp és un solar", il·lustra el seu quefer urbanístic. **Arturo Gascó.** Regidor de l'Ajuntament de València. Amb **González Lizondo** i les seues respectives dones es troben implicats en els escàndols de les contractacions municipals amb les empreses Star, de la seua propietat. **Castaner i Piles.** Regidors especialistes en el creixement de la ciutat amb iniciatives "constructives". S'hi podrien afegir desenes de càrrecs públics de la dreta, amb actuacions i pràctiques ben sospitoses. Quan arribaran a la Generalitat, **Carlos Rodríguez Cepeda,** gerent d'un casino, serà conseller d'Hisenda: Facen joc. **Manuel S. Jardí**